

LEVENSLIJSSEN

‘Communiceer zakelijk en recht voor zijn raap’

Advocaat Jerry Hoff, de nieuwe werknemerscommissaris van NRC Media, beschouwt de betiteling vechtersbaas als een geuzennaam

René Bogaarts
Haarlem

‘**H**et is belangrijk om normaal, recht voor zijn raap, zakelijk te communiceren. Zonder aanzien des persoons te zeggen waar het op staat’, meent Jerry Hoff. De advocaat heeft in het weekend op het strand bij Bloemendaal nagedacht over de vraag wat het leven hem geleerd heeft. Het antwoord blijkt vooral een rechtvaardiging van zijn karakter. ‘Ik spéél niet iemand. What you see is what you get’, zegt hij later in het gesprek.

Hoff (52) kreeg vorige maand landelijke belangstelling. De rechter moest eraan te pas komen om zijn benoeming als werknemerscommissaris bij NRC Media rond te krijgen. Zijn grote opponent Peter Visser, directeur van investeringsmaatschappij Egeria en commissaris bij het mediabedrijf, zag de komst van Hoff niet zitten. Volgens Visser advocaat Berto Winters, partner van De Brauw Blackstone Westbroek, was Hoff iemand die er altijd ‘met gestrekt been in ging’, ‘een vos in het kippenhok’. Hoff: ‘Ik ben een terriër. Ik kijk meteen waar de zwakke plekken zitten, waar ik, op legitieme wijze, druk kan uitoefenen. Maar ik nam aanstoot aan dat “gestrekte been”. Want wie ergens met een gestrekt been in gaat, is in overtreding en krijgt meteen een rode kaart. Zo ben ik niet, ik ben een gezagsgetrouw mens.’

In Haarlem heeft Hoff sinds twee jaar zijn eigen kantoor. De vrijdag voor het interview heeft Hoff Advocaten met een grote barbecue gevierd dat inmiddels ‘een bedrag met acht cijfers voor de komma’ aan schadevergoeding voor cliënten is binnengehaald. Met gevoel voor drama wijst Hoff op de vijf ordners in de kast, het dossier van wat hij ‘de grootste schadevergoedingszaak van Nederland’ noemt: de nog lopende rechtszaak van de door hem vertegenwoordigde Vereniging van Effectenbezitters tegen Fortis en alle partijen die bij de ondergang van de bank betrokken waren, inclusief de bestuurders. Met een klap zet hij zijn conclusie van repliek op zijn vergader tafel, een order met 240 bladzijden. ‘David tegen Goliath, één advocatenkantoor tegen de hele Amsterdamse Zuidas, Allen & Overy, De Brauw, Stibbe, noem maar op. Zij hebben nu een half jaar om met een antwoord te komen. Ik kan niet wachten.’

Haakje in het vlees

In één adem vertelt Hoff over een zaak die hij tot een goed einde bracht en zijn grote rivaal van dit moment, vakgenoot Winters, niet. ‘Toen de investeerder Louis Reijtenbagh enkele tientallen miljoenen van Petroplus-aandeelhouders weigerde terug te betalen, is de advocaat van De Brauw er in maanden tijd niet in geslaagd een oplossing te vinden. Toen ik me ermee bemoeide, was ik in één maand klaar. I rest my case’, zegt Hoff, de kin strijdbaar vooruit. Hoe hij dat

Jerry Hoff: ‘Ik houd van conflicten. Niet om ze erger te maken, maar om ze op te lossen.’

FOTO: MARK HORN

Strategie

‘Ik kijk meteen waar de zwakke plekken zitten’

Loyaal

‘Ik laat iemand die ik goed ken, op het moment suprême niet vallen’

Cultuur

‘In Indonesië kon ik vakmatig niet gedijen’

geflikt heeft? ‘Ik heb Reijtenbagh en zijn advocaat hier op kantoor uitgenodigd. Ik had het lumineuze idee om niet meteen het hele probleem tegelijk te willen oplossen, maar via tussenstappen. ’s Avonds is Reijtenbagh van die deal weggelopen, maar ik had inmiddels een basis voor een kort geding tegen hem. Toen het haakje eenmaal in het vlees zat, kon ik hem op het droge trekken.’

Terugkomend op zijn levensles zegt Hoff dat eerlijkheid beloond wordt en dat hij nooit dubbele agenda’s heeft. Op de vraag of Reijtenbagh niet met een dubbele agenda tot een gesprek is verleid, heeft Hoff zijn antwoord klaar. ‘Misschien speelde het onbewust mee, maar ik had hem niet met dat doel uitgenodigd. Ik wilde echt proberen eruit te komen. Maar toen hij wegliep, was ik voldoende vakman om te beseffen dat ik verdere stappen kon ondernemen.’

Hoff grijnst als hij de suggestie hoort dat NRC’s commissaris Peter Visser ook het haakje in zijn vlees zal voelen nu Hoff tot commissaris is benoemd. ‘Ik ga woensdag naar de eerste commissarissenvergadering. Ik ben voorbereid. Visser heeft gezegd dat ik alleen opkom voor het belang van de werknemers. Onzin. Het gaat mij om het belang van de hele onderneming, weliswaar met speciaal oog voor de belangen van de werk-

nemers, maar dat mag. Omdat Visser ook directeur is van grootaandeelhouder Egeria, is juist hij degene bij wie één belang prevaleert.’

Ziekenboeg van ING

‘Ik houd van conflicten. Niet om ze erger te maken, maar om ze op te lossen’, zegt Hoff. ‘Mijn handen jeuken als ik zie dat mensen elkaar onrecht aandoen. Ik beschouw de betiteling “vechtersbaas” overigens als een geuzennaam.’ Hij wijst op het logo op zijn visitekaartje, een schild met een zwaard. ‘Het zwaard staat voor de aanval, maar het schild is bedoeld om te verdedigen. Veel grote kantoren werken standaard voor grote corporates, bedrijven en banken. Ik kijk of een zaak me trekt, of ik er oprecht achter kan staan, of het klikt met de mensen voor wie ik optreed — al moeten mijn cliënten me wel kunnen betalen. Geld is belangrijk, want het is duur om een complexe zaak gedegen op te zetten.’

Leo Spigt, Hoffs oude partner in het kantoor Spigthoff, begon zijn carrière in de sociale advocatuur. ‘Dat doe ik niet’, zegt Hoff. ‘Ik maak me op een andere manier dienstbaar aan de samenleving. Ik zit in het bestuur van het openluchttheater Caprera in Bloemendaal en ben voorzitter van het bestuur van de school van mijn dochters.’ Hoff knoopt er me-

teen aan vast dat hij in zijn jonge jaren op verzoek van het IMF en de Wereldbank een nieuwe faillissementswet voor Indonesië in elkaar heeft getimmerd. ‘Ik zat voor Loeff Claey's Verbeke in Indonesië en merkte dat de oude faillissementswet niet goed werkte. Tot mijn grote genoegen functioneert “mijn” wet nog steeds goed.’ Ook dat werk zet hij natuurlijk met een klap op de tafel.

Dit voorjaar trad Hoff op namens oud-SNS-bestuurder Buck Groenhof, die wordt verdacht van fraude. Is dat het soort mensen met wie het klikt? ‘In de jaren 90 trad ik met enige regelmaat op voor de “ziekenboeg” van ING. Daar werkte ik goed samen met Groenhof. Als hij een beroep op me doet, loop ik niet weg. Ik praat niet recht wat krom is, maar ik probeer de schade te beperken. Ik laat iemand die ik goed ken op het moment suprême niet vallen. Ik ben loyaal.’

Heeft Hoffs openhartigheid ooit tegen hem gewerkt? ‘In Indonesië’, zegt hij. ‘Ik heb het beladen woord corruptie nooit gebruikt, maar als je tegen onbegrijpelijke rechterlijke beslissingen aanloopt, moet je daar wel iets over kunnen zeggen. Ik werd op een bepaald ogenblik zelfs bedreigd. Indonesië is een prachtig land, mijn vrouw komt er vandaan, maar ik ben er weggegaan, omdat ik vakmatig in die cultuur niet kon gedijen.’